

Sygn. akt IV Ka 463/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Elżbiety Reczuch Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2019 r.

sprawy P. F.

córki I. i M. z domu M.

urodzonej (...) w D.

oskarżonej z art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 19 marca 2019 r. sygnatura akt II K 991/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki związane z postępowaniem odwoławczym, zwalnia zaś od obowiązku uiszczenia opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 463/198

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 marca 2019r. Sąd Rejonowy w Kłodzku, w sprawie o sygn. akt II K 991/18 uznał P. F. za winną tego, że w dniu 1 stycznia 2018 roku w K., woj. (...), dokonała zniszczenia drzwi wejściowych do mieszkania pokrzywdzonej w ten sposób, że kopiąc w nie wielokrotnie z dużą siłą spowodowała uszkodzenia w postaci licznych wgnieceń i zarysowań oraz wyrwania obu klamek powodując łączne straty w wysokości 1723, 61 zł na szkodę W. S., z tym iż przyjął że wyżej wymieniona działała wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, to jest za winną popełnienia czynu z art. 288 § 1 kk i za to na podstawie art. 288 § 1 kk i art. 37 a kk wymierzył jej 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Nadto na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżoną P. F. do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej W. S. kwoty 1723,61 (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia trzy 61/100) złotych.

Zwolnił oskarżoną od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodziła się oskarżona, która za pośrednictwem swego obrońcy zaskarżyła wyrok w całości na swoją korzyść, zarzucając:

1. Mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.), tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegającą na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, z naruszeniem zasad wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego oraz obiektywizmu, w tym:

a. przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka W. S. w zakresie uczestnictwa oskarżonej w inkryminowanym zdarzeniu i poczynienie ustaleń faktycznych na ich podstawie, pomimo, iż:

- zeznania tego świadka są sprzeczne ze sobą i niekonsekwentne, świadek wskazała bowiem w postępowaniu przygotowawczym, iż zniszczenia drzwi dokonali „znani jej sprawcy”, by następnie w postępowaniu przed Sądem zeznać, iż przed, zdarzeniem świadek nie znała oskarżonej;

- zeznania tego świadka w zakresie, w którym świadek twierdzi, iż oskarżoną widziała przez wizjer w drzwiach, sprzeczne są ze szczegółowym protokołem oględzin drzwi z dnia 02.01.2018 r, sporządzonym przez funkcjonariusza Policji, z których nie wynika, aby uszkodzone drzwi wyposażone były w wizjer;

b. poczynienie ustaleń faktycznych na podstawie zeznań świadka M. W., pomimo, iż:

- świadek nie była obecna na miejscu zdarzenia w czasie, w którym miało do zdarzenia dojść, jak bowiem wynika z jej zeznań, znajdowała się w tym czasie na pogotowiu ratunkowym;

- zeznania tego świadka, wbrew twierdzeniom Sądu, nie zostały potwierdzone przez policjantów, gdyż funkcjonariusze T. P. oraz D. K. zeznali jedynie o odbyciu się interwencji w dniu zdarzenia na ulicy (...), jednakże z zeznań tych wynika, iż oskarżonej nie było na miejscu zdarzenia podczas dokonywanej interwencji;

c. poczynienie ustaleń faktycznych prowadzących do skazania oskarżonej na podstawie zeznań świadków funkcjonariuszy Policji T. P. oraz D. K., pomimo, iż świadkowie ci nie widzieli oskarżonej na miejscu zdarzenia podczas odbywania interwencji, nie byli również obecni na miejscu zdarzenia w czasie, gdy drzwi zostały zniszczone;

d. poczynienie ustaleń faktycznych prowadzących do skazania oskarżonej na podstawie zeznań świadka K. P. pomimo, iż świadek nie widziała, aby to oskarżona miała dokonać zniszczeń drzwi, gdyż jak zeznała „w czasie zdarzenia nie podchodziła do drzwi”;

e. poczynienie ustaleń faktycznych prowadzących do skazania oskarżonej na podstawie zeznań świadka W. T. pomimo, iż świadek zeznał, iż oskarżonej w ogóle nie widział;

f. poczynienie ustaleń faktycznych prowadzących do skazania oskarżonej na podstawie zeznań świadka K. B., podczas gdy świadek zeznała, iż z dnia zdarzenia „pamięta tyle, co mogła usłyszeć przez drzwi”, gdyż jej drzwi nie mają wizjera, świadek ta nie widziała więc oskarżonej na miejscu zdarzenia;

g. poczynienie ustaleń faktycznych prowadzących do skazania oskarżonej na podstawie zeznań świadków funkcjonariuszy policji K. L. oraz J.S., podczas gdy świadkowie ci zeznali, iż nie widzieli oskarżonej na miejscu przeprowadzanej interwencji;

h. poczynienie ustaleń faktycznych prowadzących do skazania oskarżonej na podstawie zeznań świadka A. S., podczas gdy świadek ten zeznał, iż w noc sylwestrową w ogóle nie widział się z oskarżoną;

i. poczynienie ustaleń faktycznych prowadzących do skazania oskarżonej na podstawie zeznań świadka A. L., podczas gdy świadek ten nie miał żadnej wiedzy o zniszczeniu drzwi w noc sylwestrową oraz, iż nie zna oskarżonej;

j. odmówienie waloru wiarygodności zeznaniom świadka S. F. w zakresie, w którym mowa jest o zatrzaśnięciu się ok. 1:00 w nocy przez oskarżoną w domu i zatelefonowaniu przez oskarżoną do świadka z informacją o tym fakcie, pomimo, iż zeznania te są spójne, znajdują potwierdzenie zarówno w zeznaniach oskarżonej jak i świadka J. S. (1).

2.Mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.), tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonej wątpliwości, które Sąd powinien był powziąć, a dotyczących tego, czy zniszczenia drzwi powstały na skutek działania oskarżonej, podczas gdy z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego wynika, iż jedynym bezpośrednim świadkiem zdarzenia miała być świadek W. S. będąca jednocześnie pokrzywdzoną w sprawie, której zeznania są niekonsekwentne i wewnątrznie sprzeczne ze sobą a także sprzeczne z protokołem oględzin drzwi z dnia 02.01.2018 r.

W konsekwencji naruszenia przez Sad przepisów postępowania wyrokowi zarzucił:

3.Mające wpływ na treść orzeczenia błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę (art. 438 pkt 3 k.p.k.) polegające na uznaniu przez Sąd, iż :

a. pokrzywdzona W. S. znała oskarżoną z widzenia na tyle dobrze, że nie miała wątpliwości co do jej tożsamości, podczas gdy z zeznań pokrzywdzonej złożonych w postępowaniu przed Sądem wynika, iż przed zdarzeniem nie znała ona oskarżonej;

b. pokrzywdzona W. S. widziała oskarżoną przez wizjer, podczas gdy ze szczegółowego protokołu oględzin drzwi z dnia 02.01.2018 r. nie wynika, aby były one wyposażone w wizjer;

c. oskarżona znajdowała się na miejscu zdarzenia i kopała oraz „waliła” w drzwi pokrzywdzonej, na skutek czego zostały one uszkodzone co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego uznania, iż oskarżona wypełniła znamiona zarzucanego jej czynu;

d. zeznania świadka M. W. zostały potwierdzone przez interweniujących policjantów, podczas gdy w czasie interwencji policjantów oskarżonej nie było na miejscu, co świadkowie potwierdzili;

e. matka oskarżonej zadzwoniła do ślusarza J. S. (1) w nocy, podczas gdy taka okoliczność nie wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego;

f. M. W. została przez oskarżoną zaatakowana i dotkliwie pobita.

Formułując przywołane zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej przestępstwa.

Ewentualnie, gdyby Sąd drugiej instancji nie podzieli powyższego wniosku obrońcy oskarżonej, wniósł o:

2. zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, by na podstawie art. 66 § 1 i 2 oraz art. 67 k.k. warunkowo umorzyć postępowanie karne wobec oskarżonej P. F. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. na okres próby 1 roku.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Wbrew twierdzeniom obrońcy sąd orzekający, po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dowodowym, zgromadził materiał dowodowy, który uprawniał do dokonania pewnych i jednoznacznych ustaleń odnośnie tego, że

P. F. w nocy z 31 grudnia 2017r. na 1 stycznia 2018r. była w budynku przy ul. (...) w K. i wspólnie z dwiema innymi osobami dokonała zniszczenia drzwi wejściowych do mieszkania W. S..

Apelujący kwestionuje prawidłowość oceny zeznań świadków, którzy bądź wprost, bądź pośrednio, potwierdzali, że oskarżona, wbrew przyjętej linii obrony, była na ul. (...) i zachowywała się tak, jak to opisała pokrzywdzona. Uzasadniając ten zarzut obrońca wskazuje, iż relacje większości świadków, których wymienił w pkt I lit. a – g petitum apelacji, są sprzeczne z sobą wzajemnie, a sami świadkowie niekonsekwentni oraz wskazując, że większość wskazanych osób nie widziała P. F. i tym samym na podstawie ich zeznań nie można było poczynić takich ustaleń, jak to uczynił sąd.

Z tymi zarzutami oraz argumentami, które przytoczył obrońca, sąd odwoławczy nie zgadza się. Stanowią one wynik nieuprawnionej, bo wybiórczej analizy depozycji poszczególnych osób, z pominięciem tych części relacji, które korelowały ze słowami pokrzywdzonej, świadcząc o jej wiarygodności.

I tak wskazać należy, że:

W. S. od początku wskazywała właśnie P. F., jako jedną z osób, która dokonała uszkodzenia jej drzwi, wskazując nadto, że w stosunku do oskarżonej już uprzednio interweniowała Policja, a w to w związku z pobiciem przez nią innej osoby – M. W. oraz jej sympatii M. Ł. oraz, że to ona była najbardziej agresywna i podjęła większość działań, by drzwi zniszczyć (k. 3, 39 i 90).

Pokrzywdzona wskazywała także, że oskarżona oraz A.S. (1) i trzeci mężczyzna, którego danych nie znała (wskazała go na rozprawie – k. 90), po tym, kiedy zwróciła im uwagę, że zbyt głośno się zachowują, dobijali się najpierw do drzwi sąsiadki – K. B., a potem, kiedy zorientowali się, że się pomylili, zaczęli walić i kopać w jej drzwi, przy czym oskarżona miała nakazać swoim kolegom, by się odsunęli, bo „ona zrobi to lepiej”, co też zrobiła.

Takiej treści zeznania złożyła W. S. już 1 stycznia 2018r., czyli bezpośrednio po zdarzeniu (k. 3), takie też informacje podawała również w trakcie interwencji, o czym zeznali funkcjonariusze Policji J.S.(k. 11v), K. L. (k. 120), D. K. (k. 120), który nadto wskazywał, że brał udział we wcześniejszej interwencji, dotyczącej pobicia i wyrwania włosów z głowy M. W. i w obu przypadkach jako sprawczyń wskazywana była P. F..

Jakkolwiek prawdą jest, że funkcjonariusze nie legitymowali oskarżonej tej nocy, ale nie sposób tylko na tej podstawie uznać, że w obu przypadkach były to tylko pomówienia. Od momentu obu zdarzeń, do momentu przyjazdu interweniujących funkcjonariuszy, upływał jakiś czas, który umożliwił oddalenie się z miejsca, a następnie powrót na ul. (...). O takich zachowaniach oskarżonej i jej kolegów świadkowie także informowali.

Kiedy nadto uwzględni się to, że zeznania M. W. i K. B. potwierdzają to, co opisywała pokrzywdzona odnośnie przebiegu zajścia, to mimo, że świadkowie nie wiedzieli naocznie P. F., nie sposób uznać, że jest to dowód ich niewiarygodności. Wszak M. W. również bezpośrednio po zdarzeniu, w wyniku którego została pokrzywdzona przez oskarżoną, wzywała Policję (k. 25 i 90v – 91), co potwierdzają nie tylko słowa M. W.. K. B. potwierdziła z kolei, że feralnej nocy ktoś się dobijał do jej drzwi oraz, że była to więcej niż jedna osoba, zaś pośród głosów na korytarzu, słyszała głos kobiety, jak również cytowała wypowiedziane przez kogoś słowa, że „to nie te drzwi”, po czym napastnicy zaczęli dobijać się do drzwi W. S. oraz, że to właśnie kobieta była najbardziej agresywna, krzyczała i przeklinała (k. 15 i 120v). Nie można nie dostrzec, że w taki właśnie sposób pokrzywdzona opisywała okoliczności, w jakich doszło do zniszczenia jej drzwi.

Z kolei relację M. W. odnośnie jej pobicia potwierdzają zeznania W. T. (k. 35v) i K. P. (k. 33v), która wśród napastników również widziała młodą kobietę i nie miała wątpliwości, że była to właśnie oskarżona („jestem pewna, że widziałam oskarżoną”, k. 91).

Skarżący nie dostrzega, bądź nie chce dostrzec, że poszczególne relacje w/wym. osób tworzą spójną całość, która stanowi podstawę uznania, że W. S. istotnie rozpoznała P. F., jako osobę, która zniszczyła jej drzwi i przedstawiała rzeczywisty przebieg wydarzeń.

Nie jest przy tym prawdą, że pokrzywdzona nie była pewna tego, że to oskarżona dokonała zniszczenia jej drzwi, a wskazała ją na podstawie informacji uzyskanych w późniejszym czasie od sąsiadów (pkt 1a petitu apelacji).

Rzeczywista treść zeznań, które złożyła na rozprawie, wskazuje, że od sąsiadów „dowiedziała się bliższych danych” oraz, że dzięki tym informacjom dzwoniła do ojca oskarżonej w sprawie naprawienia szkody (k. 90v), natomiast o tym, że oskarżona ma na imię P. dowiedział się krytycznej nocy, zaś w środowisku pokrzywdzonej oskarżona już uprzednio „była dobrze znana” (k. 90v).

Wyprowadzenie na tej podstawie wniosku, że W. S. jest niewiarygodna i jedynie pomawia P. F., wobec pozostałej treści jej zeznań, potwierdzonych relacjami innych, wskazanych przez sąd meriti, osób, nie ma racjonalnych podstaw. Tym samym próba podważenia rozpoznania oskarżonej przez pokrzywdzoną okazała się nieskuteczna.

W tych okolicznościach nader ogólnikowe i nieprzekonywujące twierdzenia czy to A. S. (k. 41), czy A. L. (k.44), którzy zasłaniaли się przede wszystkim stanem upojenia alkoholowego i wynikającą stąd niepamięcią, oraz samej P. F., iż ich na miejscu zdarzenia nie było i nie mają nic wspólnego ze zniszczeniem drzwi pokrzywdzonej, zasadnie uznane zostały za niewiarygodne. Znamienne przy tym jest to, że wersja A. S. i A. L. nie potwierdzają wyjaśnień P. F. odnośnie tego z kim i gdzie spędziła noc sylwestrową. Jakkolwiek rację ma obrońca, że wskazanie pośród dowodów, na podstawie których sąd dokonał ustaleń, zeznań właśnie A. S. i A. L. (k. 151v), jest co najmniej wątpliwe. Natomiast wobec braku omówienia poszczególnych dowodów, zgodnie z wymogami art. 424 §1 pkt 2 k.p.k., mankament ten nie pozawala na jednoznaczne stwierdzenie w jakiej części dowodom tym sąd przyznał walor wiarygodności, o ile w ogóle. Uchybienie to, nie może jednakże dyskwalifikować wyroku, jak tego oczekuje obrońca. Wynika powyższe choćby z brzmienia art. 455a k.p.k., bowiem prawidłowe ustalenia i wnioski odnośnie oceny poszczególnych dowodów sąd, w tym i odwoławczy, czynił na podstawie rzeczywistej treści poszczególnych dowodów, o czym przekonuje ustalony stan faktyczny. Depozycje w/wym. osób, tj. kolegów oskarżonej, istotnego znaczenia dla tych ustaleń wszak nie mają.

Tym samym to właśnie zasady logicznego rozumowania obligowały sąd a quo do takiej oceny poszczególnych dowodów, jak wynika z zasadniczej części uzasadnienia. Sąd ad quem z tymi argumentami, które przedstawione zostały w uzasadnieniu, w pełni się zgadza i uznaje za własne. Tym samym o obrazie art. 7 czy 410 k.p.k. apelujący skutecznie nie może wywodzić.

Nie sposób przy tym nie dostrzec, że oskarżona o powodach, dla których nie mogło jej być przy ul. (...) przypomniawszy sobie dopiero na etapie postępowania sądowego, wskazując świadków, którzy mogli potwierdzić jej alibi. Jak słusznie wskazał sąd orzekający wersja P. F., wsparta relacją siostry S. (k.104v), nie przekonuje i jawi się jako obliczona jedynie na uniknięcie odpowiedzialności karnej przez oskarżoną. Wbrew oczekiwaniom apelującego relacja J. S. (1) (k. 120v), który potwierdził, że rano, tj. po godzinie 7, otwierał drzwi mieszkania kobiety o imieniu M., która do niego o tej porze dzwoniła, nie dowodzi tego, że oskarżona noc sylwestrową spędziła zatrzaśnięta w swoim mieszkaniu. Na podstawie zeznań w/wym. świadka można jedynie stwierdzić to, że po godzinie 7.00 rano P. F. była w mieszkaniu i nic ponad to.

Również wskazywany przez skarżącego brak odnotowania wizjera w protokole oględzin drzwi pokrzywdzonej, nie stanowi o niewiarygodności W. S.. Istotnie protokół (k. 7) nie zawiera informacji o tym, iż taki wizjer w drzwiach był zamontowany. Jednakże, jak wskazuje sąd odwoławczy, okoliczność tę potwierdziła sama W. S. i nie ma racjonalnych powodów, by akurat w tym zakresie odmówić jej przynajmniej wiarygodności.

Jednocześnie sąd odwoławczy wskazuje, że nietrafnie, a przede wszystkim niewłaściwie zarzuca apelujący obrazę art. 5§2 k.p.k. Takich wątpliwości sąd orzekający nie powziął, a sąd odwoławczy również ich nie stwierdził, a to wszak adresatem tego przepisu jest właśnie sąd, a nie strona postępowania. To wątpliwości po stronie sądu uprawniają do zastosowania zasady in dubio pro reo. Jak już wskazano powyżej rzeczywista treść materiału dowodowego, ocenionego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, jednoznacznie wskazuje, że o żadnych wątpliwościach nie może być mowy.

Z tego powodu chybiony jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który podniósł także apelujący (pkt 3 lit. a – f petitum apelacji). Skoro sąd meriti kwestionowane dowody ocenił prawidłowo, to także wnioski, które na tej podstawie wyprowadził są jedynie słuszne, a ustalenia faktyczne oddają rzeczywisty przebieg wydarzeń z krytycznej nocy.

Z tych też względów żaden z zarzutów obrońcy nie został uwzględniony, a zaskarżony wyrok jako słuszny, bo stanowiący właściwą reakcję prawnokarną, utrzymany w mocy. Alternatywny wniosek o warunkowe umorzenie postępowania karnego nie znajduje racjonalnych podstaw, zwłaszcza kiedy uwzględni się postawę oskarżonej, jak też wymogi prewencji zwłaszcza indywidualnej.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego, jak również sytuację materialną i majątkową P. F., która m.in. korzystała z pomocy obrońcy z wyboru, sąd odwoławczy częściowo zwolnił ją od obowiązku poniesienia kosztów sądowych związanych z tym postępowaniem, tj. obciążył ją wydatkami, które tymczasowo ponosił Skarb Państwa, zobowiązując ją do ich zwrotu, a zwolnił od opłaty.